

D ů v o d y:

Stěžovatel právem vytýká, že jeho rekurs byl neprávem odmítnut jako opožděný. Rekursní soud má za to, že rekursní lhůta počala stěžovateli od doručení rozvrhového usnesení samému stěžovateli, protože jeho právní zástupce, který ho zastupoval při rozvrhovém roku, nepředložil tehdy plnou moc, nýbrž učinil tak teprve s rekurem, takže usnesení rozvrhové mu nebylo doručeno jako zástupci stěžovatelovu, nýbrž jako hypotekárnímu věřiteli. Třebaže bylo rozvrhové usnesení doručeno Dr. K. jako hypotekárnímu věřiteli, nemohla stěžovateli začítí běžeti rekursní lhůta dříve, než bylo doručeno rozvrhové usnesení jeho právnímu zástupci (nález čis. 6025 a 4556 sb. n. s.). Podle § 38 c. ř. s., platného i pro řízení exekuční, (§ 78 ex. ř.) může býti prozatím připuštěn jako zmocněnec i ten, kdo chce za stranu zakročiti, by provedl jednotlivé nutné procesní úkony, ale nemůže prokázati zmocnění. Soud může naříditi dodatečné předložení plné moci do určité lhůty nebo schválení strany a do vypršení lhůty nevydati usnesení. Prošla-li lhůta marně, lze teprve pokračovati v řízení bez ohledu na zmocněncovo zakročení. Podle pojetí zákona pokládá se tedy zástupce nevykázavší plné moci, ale skutečně připuštěný k zastupování, za právního zástupce pod podmínkou dodatečného předložení výkazu o plné moci nebo schválení v udělené snad lhůtě. Nebyla-li lhůta dána, lze napravit nedostatek i později, než soud lhůtu určí a lhůta uplyne. Do té doby pokládá se zatím připuštěný zástupce za právního zástupce a za zmocněnce strany. Zástupce rekurentův předložil dodatečně plnou moc se stížností, čímž jest nedostatek výkazu plné moci zhojen. Doručení usnesení rozvrhového stalo se straně i zástupci a ježto zástupce byl připuštěn a nutno ho za takového pokládati do zmaření podmínky, běžela lhůta rekursní od doručení jemu (nález čis. 6025 a 4556 sb. n. s.). Proto rekursní soud odmítl rekurs Václava K.-a neprávem a bylo mu naříditi jeho vyřízení bez ohledu na odmítací důvod. Nelze ovšem souhlasiti s názorem rekurentovým, že jeho zmocnění bylo vykázáno plnou mocí předloženou již ve sporu. Tato plná procesní moc ho neopravňovala podle § 31 čis. 3 c. ř. s. k zastoupení v nynějším exekučním řízení, v němž nebyl vymáhajícím věřitelem, a soud také nebyl povinen ve sporných spisech pátrati po jeho plné moci a zjišťovat její obsah.

Čís. 11751.

I plnění dlužníku lze za předpokladů § 30 (1) konk. ř. odporovati a domáhati se po případě toho, by podle § 42 konk. ř. bylo opětně plněno.

(Rozh. ze dne 16. června 1932, R I 309/32.)

Rozhoduje o návrhu věřitele na vyhlášení úpadku na jmění Ludvíka P.-a uložil soud první stolice navrhovateli, by složil zálohu na náklady konkursního řízení. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by nehledě k požadavku zálohy soudem vyslovenému, o návrhu na vyhlášení konkursu znovu rozhodl. D ů -

v o d y: Prvý soud požaduje na navrhovateli zálohu ke krytí útrat konkursního řízení z důvodu, že tu není jmění, které by stačilo k úhradě těchto útrat, a že ani není osvědčen odpůrčí nárok. Avšak, jak spisy o pozůstalosti Alfreda P-a je zjištěno, dlužníku Ludvíku P-ovi, bratru zůstavitele, z pozůstalosti této připadl dědický podíl 1/6 čisté pozůstalosti, odevzdací listina byla vydána dne 31. října 1931 a tento dědický podíl 5.655 Kč byl již dne 14. listopadu 1931 dlužníku Ludvíku P-ovi zástupcem dědiců Dr. Otto P-em, jeho bratrem, vyplacen, jak ve vyjádření dlužníka se uvádí. Tímto jednáním dlužníka za jednání o návrhu věřitelů na uvalení konkursu, tedy před prohlášením konkursu, zne-možněno bylo věřitelům z tohoto úpadcova jmění, kterého se jednání týká, dosáhnouti uspokojení pohledávek, a je proto jednání toto odporovatelné a, ježto takto jest osvědčen odpůrčí nárok (§ 30 (1) k. ř.), odpadá potřeba složení zálohy (§ 70 čís. (2) k. ř.). Je proto na prvním soudě, aby nyní, nehledě k požadavku složení zálohy, o návrhu stěžovatele na uvalení konkursu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníka.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění, neboť jest přisvědčiti názoru rekursního soudu, že navrhovatel osvědčil odpůrčí nárok. I plnění dlužníkovi lze za předpokladu § 30 odst. (1) konk. ř. odporovati a domáhati se po případě toho, by podle § 42 konk. ř. bylo opětně plněno. Vyzvedl-li Dr. Otto P. jako zmocněnec stěžovatelův 5.655 Kč 27 h jako jeho dědický podíl, měl stěžovatel proti němu obligační nárok na vyplacení této částky podle § 1009 obč. zák., a šlo by proto nepochybně o plnění obligačního závazku Dr. Otto P. pokud se týče vyplacení zmíněné částky stěžovatelovi. Otázku, zda předpoklady § 30 odst. (1) konk. ř. jsou splněny, nelze řešiti v tomto řízení.

Čís. 11752.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

Nabyvatel směnky blankotradované jest nabyvatelem směnečným, originárním, a je chráněn proti námitkám z osob předchůdců podle zásady § 87 směn zák.

(Rozh. ze dne 16. června 1932, Rv I 1002/32.)

Směnečný platební příkaz procesní soud první stolice k námitkám žalovaných zrušil. O d v o l a c í s o u d ponechal směnečný platební příkaz v platnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvací soud správně vyslovil, že žalovaní v písemných námitkách netvrdili, že směnka nebyla převedena směnečně, nýbrž že šlo o pouhý